

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného JUDr. Vitem Vohánkou, advokátem, se sídlem Na Zámecké 457/5, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2005, č. j. 2005/68064 - 212, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2006, č. j. 4 Cad 111/2005 - 27,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Vítu Vohánkovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 952 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 12. 2005, č. j. 2005/68064 - 212, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje - odboru sociálních věcí ze dne 22. 11. 2005, č. j. KUOK/33147/05/OSV - DS/7025/SD - 228, ve věci nepovolení obnovy řízení ve věci nepřiznání dávky sociální péče. Zároveň s podáním žaloby podal žalobce návrh na vydání předběžného opatření.

Usnesením ze dne 7. 12. 2006, č. j. 4 Cad 111/2005 - 27, zamítl Městský soud v Praze žalobcův návrh na vydání předběžného opatření. V odůvodnění uvedl, že žalobce neprokázal ani neosvědčil, že by bylo potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, jak to požaduje ustanovení § 38 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Dále uvedl, že v dané věci se jedná o přezkum správního rozhodnutí vydaného na základě žádosti žalobce o povolení obnovy řízení ve věci nepřiznání dávky sociální péče. Jedná se tedy o rozhodnutí o žádosti žalobce o obnovu řízení, kdy žalobci obnova řízení ve věci nepřiznání dávky sociální péče povolena nebyla. Městský soud v Praze žalobce řádně poučil, že proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti uvedenému usnesení kasační stížnost téměř nečitelného obsahu, v níž žádá jeho zrušení. Dále stěžovatel žádá o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti dále cituje ustanovení Ústavy a Listiny základních práv a svobod, která měla být napadeným rozhodnutím porušena.

Kasační stížnost je nepřijatelná a Nejvyšší správní soud ji jako takovou odmítl.

Důvody nepřijatelnosti kasační stížnosti jsou upraveny v ustanovení § 104 s. ř. s. Podle odst. 3 písm. c) tohoto ustanovení je nepřijatelná kasační stížnost proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné. Rozhodnutí o předběžném opatření je rozhodnutím, které slouží k zatímní (tj. přechodné) úpravě poměrů účastníků (§ 38 odst. 1 s. ř. s.), a to do doby, než se změní poměry nebo než bude pravomocně rozhodnuto o věci samé. Předběžné opatření zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo vykonatelným (§ 38 odst. 4 s. ř. s.).

Rozhodnutí o předběžném opatření je tedy rozhodnutím dočasným, neboť předběžné opatření má pouze omezené trvání: není-li zrušeno soudem, zaniká z moci zákona. Dočasnou povahu má i rozhodnutí, jímž byl - jako v případě stěžovatele - návrh na vydání předběžného opatření zamítnut. Zamítavé rozhodnutí totiž nijak nepředjímá postup soudu při rozhodování o věci samé; Městský soud v Praze bude pokračovat v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Nejvyšší správní soud proto odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

Městským soudem ustanovený zástupce stěžovatele požadoval za zastoupení stěžovatele odměnu za dva úkony právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení a doplnění kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému advokátovi odměnu za jeden úkon právní služby po 500 Kč, a to za doplnění kasační stížnosti ze dne 28. 5. 2007 podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a jeden režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 152 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 952 Kč. Požadovaná odměna za jeden úkon spočívající v přípravě a převzetí zastoupení nebyla přiznána, neboť podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu by odměna za převzetí a přípravu zastoupení náležela za splnění podmínky, že se uskutečnila první porada s klientem, přičemž uskutečnění této porady ustanovený advokát netvrdí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu